

sic etiā virtuosū esset & p̄sūptuosū q̄ alijs in
statu p̄fecte v̄tū existēs attēptaret statim
asseg ea q̄ sit p̄fecte v̄tū. s̄z si qs ad h̄ tēdat
ut pficiat i v̄tū p̄fectā. h̄ nō ē p̄sūptuosuz
nec virtuosū. & h̄ mō aplūs i āteriora se extē
debat. s. p̄tinuum p̄fectū. **A**d secūdūz
dicēdū q̄ dīna & imortalia fm̄ ordinē naſe
sūr supz hoiez: hoī tñ iest qdā potētia nālis
s. intellect⁹ p̄ quā pōt cōiūgi imortalib⁹ & di
uinis. et fm̄ hoc ph̄us dic̄ q̄ oporet hoiem
se trahē ad imortalia & diuina: nō qdē ut ea
opet q̄ deceat deū facere: s̄z ut ei vniās p̄itel
lectū & volūtātē. **A**d tñū dō q̄ sic ph̄us
dicit i 3. ethicor. q̄ p̄ alios possum⁹ aliquiliter
p̄nos possum⁹. & iō qa cogitare et facere bo
num possum⁹ cū auxilio dīno: nō totaliter
h̄ excedit nr̄am facultatē. & iō nō ē p̄sūptuo
sum si alijs ad aliqđ opus virtuosū agēdūm
itendat. eēt aut̄ p̄sūptuosū si ad h̄ alijs ten
deret absq̄ fiducia dīni auxiliū.

Ad secundū sic pro

cedet. Videret q̄ p̄sūptio non opponat maḡ nimitati p̄ excessu. Presūptio. n. ponitur sp̄s p̄tū sp̄ni sc̄m ut s̄ h̄bitu ē. s̄ p̄tū i sp̄ ritu sc̄m n̄ opponit magnimitati s̄ maḡ ca ritati. ḡ etiaz neḡ p̄sūptio opponit magni mitati. ¶ P. Ad magnimitatē p̄tinz q̄ ali q̄ se magnis dignificet. s̄ aliq̄s d̄r p̄sūptuo s̄s etiā s̄ se paruis dignificet dūmō b̄ exce dat p̄p̄z facultatē. nō ḡ directe p̄sūptio op ponit magnimitati. ¶ P. Magnū extio ra bona reputat q̄i partua. s̄ fm p̄b̄m in x̄. e thicor. p̄sūptuosī p̄p̄ extiorē fortunā suunt despectores et iuriatores alioz q̄i magnuz aligd estimates extiora bona. ḡ p̄sūptio no opponit magnimitati p̄ excessu; s̄ solū per defectu. ¶ S̄ 3 ē q̄d p̄bus dic̄i 2° et 4° ethi coz q̄ magnimo opponit p̄ excessu captus i furiosus ul̄ v̄tosus quē nos dicim⁹ p̄sū ptuosū. ¶ 8° dicēdū q̄ sic s̄ dictū ē: maḡ nimitas ostendit i medio n̄ qdē fm q̄ titatem eius i qd tendit: q̄a tendit i maximū. s̄ osti tuis in medio fm p̄portionē ad ppriam fa cultatē: nō. n. in maiora tēdit q̄s sibi ueniat p̄sumptuosus at q̄tū ad id i quod tēdit nō excedit magnimū: s̄ mltū qnq̄ ab eo d̄scit excedit aut fm p̄portionē sue facultat̄ quā magnanimus non transcēdit. et hoc modo opponit p̄sumptio magnimitati p̄ excessu. ¶ Ad primū q̄ dicendū q̄ nō q̄libet p̄sump-

tro ponit p̄t̄m in sp̄m sc̄m: s̄ illa q̄ q̄ dīnā
iusticiā contēnit ex t̄ordinata fidētia dīne
mīe. t̄ talis p̄sūptio rōne malie iç̄tūm. s. p̄
ea ztēnīt aligd dīnū opponi caritati ul' po
tius dono timoris eui? ē deū reuereri iç̄tū
talis ztēpt̄ excedit p̄portionē p̄prie facul
tatis p̄t̄ opponi magnimitati. / Ad secūm
dūm dicēdūm q̄ sicut magnanimitas ita t̄
p̄sūptio iñiqd magnū tendere videſ: nō. n.
multū ztēnūt dici aliq̄s p̄sūptuosus si iñ ali
quo modico vīres p̄prias trāscēdat. si tñ tal
p̄sūptuosus dicat h̄ p̄sumptio nō opponi
magnimitati. s̄ illi v̄tūt̄ q̄ ē circa mediocres
honores ut dc̄m ē. / Ad t̄tiū dicēdūm q̄
null' attēptat aligd supra suā facultatē nisi
iç̄tū facultatē suā estimat maiore q̄s sit. Cir
ca qđ p̄t̄ eē error duplicit̄. Uno° fm solam
q̄titatē: puta cū aliq̄s estimat se b̄re maiore
virtutē uel sciam uel aliqd aliud b̄mōi q̄s
habeat. / Alio° fm genus rei: puta cū aliq̄s
ex h̄ estimat se magnū t̄ magnis dignū ex q̄
n̄ ē: puta pp̄ diuinitas uel pp̄ aliqua bona
fortune. ut. n. ph̄us dicit iñ 4° ethicor q̄ sine
virtute talia bona h̄sit neq̄ iuste magnis se
ipsoſ dignificat neḡ recte magnanimi dicū
tur. H̄ilic etiā illud ad qđ aliq̄s t̄edit supra
vires suas. qñq̄ gdē fm rei veritatē ē mag
nū simpliciſ: sic p̄z de Petro q̄ t̄debat ad h̄
q̄ p̄xpo pateret: qđ erat supra virtutē sua
qñq̄ vero n̄ ē aliqd magnū simpliciſ s̄ solū
fm stultoz opiniōeſ: sic p̄ciosiſ vestib̄ idu
despicē. t̄ ilūrari alioſ: qđ gdē p̄tinet ad ex
cessuz magnimitatiſ: nō fm rei veritatē ſed
fm opinionē. vn̄ Seneca dīc iñ l̄o° d̄ q̄tuoz v̄
tūribus q̄ magnanimitas ſi ſe ex̄ modu ſuum
extollat faciet vīz minacez: iñ flatū: turbiduz
igetū. t̄ iñq̄scūq̄ excellētias dictoz factoz
neglecta honestate festinū. t̄ ſic p̄z q̄ plūm
ptuosus fm rei veritatē qñq̄ dīcīt a mag
nanimo: ſz fm appāretiā iñ excessu ſe habet. !

Einde consi

derādū ē de ambitiōe. Et
circa h̄ q̄rūf duo. p̄ vtrum
ambitio sit pctm̄. 2° vtrūz
opponatur magnanimitati

per excessum.

Ad primū sic proce

dif. *Vide ē q̄ abitio nō sit p̄tīm. Importat
n. abitio cupiditatē honorū. honoꝝ aut de se*

qddā bonū ē. et maximū in extiora bona
vñ et illi g de honore non curāt vitupans. g
ambitio nō ē pctrī s̄z magis aliqd laudabile
fm q̄ bonū laudabilis appetit. ¶ P. Quili
bet absq̄ vitio p̄t appetē illud qd̄ sibi deve
tur p̄ p̄mio. s̄z honor ē p̄mū v̄tutis ut p̄hus
dič i p̄ & 8° ethicoz. g ambitio honorī nō est
pctrī. ¶ P. Illud p̄ qd̄ hō puocāt ad bonū
et reuocāt a malo n̄ ē pctrī. s̄z p̄ honorē hoīes
puocāt ad bona faciēda et mala vitāda: sic
p̄hus dič i 3° ethicoz p̄ fortissimi vidēt esse
apud q̄s timidi sūt ihonorati: sortes aut̄ ho
norati. et Tulli⁹ dič i 1° d̄ rusticānis q̄stioi
bus p̄ honor alit artes. g abitio nō ē pctrī
¶ S̄z h̄ ē qd̄ d̄r. i.ad Cori .i. 15° p̄ caritas nō
ē ambitiosa: nō qrit q̄ sua sūt. nihil aut̄ r̄pu
gnat caritatī nisi pctrī. g ambitio est pctrī.
¶ R. dō p̄ sicut s̄ dictū est: honor impo
rat quādā reuerētiā alicui exhibitaz in testi
moniū excellētiā ei⁹. Circa excellētiā at̄ bo
minis duo sunt attendenda. p̄ qd̄ p̄ illud
fm q̄ hō excellit nō h̄z hō a se ipo s̄z ē q̄si qd̄
dā dīnū i eo. et iō ex B̄ nō debet sibi p̄ncipa
liter honor: s̄z deo. 2° c̄siderādū ē p̄ illud in
q̄ hō excellit daf̄ hoī a deo ut ex eo alys p̄fit
vnde intātū debet hoī placē testimoniuī sue
excellētie qd̄ ab alys exhibet iqtū ex B̄ pa
raf̄ sibi via ad B̄ p̄ alys p̄fit. Tripliūt autē
appetitū honorī c̄tigēt eē inordinatū. Uno⁹
p̄ B̄g aligs appetit testimoniuī d̄ excellētiā
quā nō h̄z: qd̄ ē appetere honorē supra suaz
pportionē. Alio⁹ p̄ B̄ p̄ honorē sibi cupit n̄
referēdo i deū. 3° p̄ B̄ p̄ appetit ei⁹ i ipo ho
nore qescit. nō referēs honorē ad vtilitaz
alioz. abitio at̄ iportat iordinatū appetitū
honorī. vii maifestū est p̄ abitio sp̄ est pctrī
¶ Ad p̄mū g dicēdū p̄ appetit⁹ boni debet
regulari fm rōnē: cui⁹ regulā si transcedat
erit v̄tiosus. et B̄ mō v̄tiosus est p̄ aliquis ho
norē appetat nō fm ordinē rōnis. vitupans
aut̄ q̄ nō curāt de honore fm q̄ rō dicitat ut
s̄. nō v̄tēt ea q̄ sūt ūria honoz. ¶ Ad secun
dum dicēdū p̄ honor nō ē p̄mū v̄tut q̄ ad
ipsū v̄tuosū ut. s̄. B̄ p̄ p̄mio expētē debeat. s̄z
p̄ p̄mio expētē b̄tradicinē q̄ ē finis v̄tut. di
cēt aut̄ eē p̄mū v̄tut ex p̄te alioz q̄ nō h̄it
aliqd mai⁹ qd̄ v̄tuoso retribuat q̄s honorē
q̄ ex B̄ ipso magnitudinē h̄z p̄ phibet testi
moniū v̄tut. vii p̄z p̄ nō ē sufficiēs premiūz
ut d̄r i 3° ethicoz. ¶ Ad t̄tū dicēdū p̄ sicut
p̄ appetitū honorī q̄n̄ debito modo appetit

aliḡ puocāt ad bonū et reuocāt a malo: ita
etiā si iordinate appetat p̄t eē hoī occasio
multa mala faciendi: dū. s. aligs n̄ curat q̄li
terciq̄s honorē ūeg posset. ¶ Un̄ Salustius
dič in catilinario p̄ gloriā et honorē et ip̄mū
bon⁹ et ignau⁹ eque sibi exoptat. s̄z ille. s. bo
nus vera via v̄tis: huic. s. ignauo: ga bone
artes desūt: dolis atq̄s fallacys ūtendit. et n̄
illi q̄ solū pp̄e honorē uel bona faciūt ul̄ma
la vitāt nō sūt virtuosi ut p̄z p̄ p̄mī i 3° ethi
coz vbi dič p̄ nō sūt vere fortes q̄ prop̄e ho
norem fortia faciunt.

¶ Ad secunduz sic pro
cedit. Videſ p̄ abitio nō opponat magna
nimilitati p̄ excessū. Uni. n. medio nō oppo
nit ex vna p̄e nisi vnu extremū. s̄z magnani
mitati p̄ excessū opponiſ p̄suptio ut dictū ē
ḡ n̄ opponiſ ei abitio p̄ excessū. ¶ P. Ma
gnanimitas ē circa honores. s̄z ambitio vide
tur ptinere ad dignitatis: d̄r. n. 2° Machab
4° p̄ Jason abiebat sūmū sacerdotiū. ḡ abit
io n̄ opponiſ magnanimitati. ¶ P. Ambitio
videſ ad extiorē apparatū ptinē: d̄r. n. Act.
25° p̄ Agrippa et Bernice cū multa abitio
itroierut p̄toriū: et 2° palipo. i.e. p̄ sup corp⁹
Aza mortui ūbussierut aromata et vnguenta
ambitiōe nimia. s̄z magnanimitas n̄ ē circa
extiorē apparatū. ḡ ambitio n̄ opponiſ ma
gnanimitati. ¶ S̄z h̄ ē qd̄ Tulli⁹ i p̄ de offi
cis dicit. p̄ sic q̄s magnitudine ai excellit
ita maxime vult ouiz p̄nceps eē solus. sed B̄
ptinet ad abitio. ḡ abitio ptinet ad excessū
maḡnimitati. ¶ R. dicēdū p̄ sic d̄cū
ē ambitio importat appetitū inordinatū ho
noris. magnanimitas aut̄ ē circa honores. et
v̄tis eis fm p̄ oporet. vii maifestū ē p̄ am
bitio opponiſ magnanimitati sicut inordina
tū ordinato. ¶ Ad p̄mū ḡ dicēdū p̄ mag
nanimitas ad duo respicit. ad vnu qd̄ sic ad
finē intētū: qd̄ ē aliqd magnū opus quod
maḡnū attēptat fm suā facultatē. et q̄tū
ad B̄ opponiſ magnanimitati p̄ excessū p̄
suptio. p̄suptio. n. attēptat aliqd magnū op⁹
supra suā facultatē. ad aliud aut̄ respicit ma
gnanimitas sicut ad mām q̄ debite v̄tis. s. ad
honorē. et inq̄tū ad B̄ opponiſ magnanimita
ti p̄ excessū ambitio. nō ē aut̄ incōueniens
fm diuersa eē plures excessū vni⁹ medu⁹.
¶ Ad secudū dicēdū p̄ illis q̄ sūt ūstituti
i dignitate pp̄t quādā excellētiā stat⁹ obet

honor. et fin h̄ iordinal appetit dignitatis p̄tinet ad abitioēz. si q.s.n. iordinate appete ret dignitatē nō rōne honoris h̄ pp̄ debitus dignitatis v̄su suā facultatē excedēt. n̄ c̄t̄ ambitiosus h̄ magis p̄suptuosus. Ad eti um dicēdū q̄ ip̄a sollēnitas ext̄ioris cult⁹ ad quēdā honore p̄tinet. vñ t̄ talib⁹ s̄ueuit honor erhiberi: qđ s̄igtur Iaco. 2. Si itro erit i quētū v̄m vir anulū aureū h̄is i veste c̄dida t̄ dixeritis ei: tu sede hic t̄c. vñ abitio nō ē circa ext̄iore cultū nisi fin q̄ p̄tinet ad honorem.

Ad locundus sic proo
derādū ē de iani gloria. Et circa h̄ crūs q̄tuor. p̄ virtuz appetit glorie sit p̄ctīn. 2. v̄t̄ magnitudini opponat 3. v̄t̄ sit p̄ctīn mortale. 4. v̄t̄ sit v̄t̄ capitulo. 5. de filiabus eius.

Ad primū sic proce
dit. Videat q̄ appetit glorie non sit p̄ctīn. Null⁹ n̄ peccat in h̄ q̄ do assimilat. q̄nimo mādas ad Eph. 5. Estote imitatores dei sic filii carissimi. h̄ i h̄ q̄ ho querit gloriā videtur deū imitari q̄ ab hoib⁹ gloriā querit. vñ dī Ysa. 43. Affert filios meos de lōginquo: t̄ filias meas ab extremis frē. t̄ oēm q̄ ino cat nomē meū i gloriā meā creauit eu. q̄ appetit glorie nō ē p̄ctīn. 1. P. Illō p̄ qđ aligs puocāt ad bonū t̄ videat ēē p̄ctīn. h̄ p̄ appetit glorie hoies puocāt ad bonū: dīc enim Tulli i li⁹ d̄ tusculanis questiōib⁹ q̄ hoies ad studia ip̄pellūt glia. in sacra etiā scriptā p̄mittit glia p̄ bonis opib⁹: fin illud ad Ro. 2. His qđē q̄ sūt fin patiētiā boni opis gloriā t̄ honore. q̄ appetit glorie non est p̄ctīn. 2. Tulli dīc i sua rhetorica q̄ gloriā est frequēs de aliq̄ fama cū laude. t̄ ad idē p̄tinet qđ Amb. dīc q̄ gloriā ē q̄si clara cū laude noticia. h̄ appetit laudabilē famā nō ēst p̄ctīn q̄nimo videtur esse laudabile: fin illō Ecl. 4. Curā habe de bono noīe. t̄ ad Ro. 12. Prudētes bona non solū corā deo sed etiā corā oib⁹ hoib⁹. q̄ appetit inanis glorie nō ē p̄ctīn. 3. h̄ s̄h̄ ē quod Aug⁹ dīc. 5. de ciui dei. Hani⁹ videt q̄ amorem laudis v̄t̄ ēē recognoscit. 4. dīcēdū q̄ gloriā clari tate quandā s̄igt. vñ gloriari idē ē qđ clari ficari ut Aug⁹ dīc sup Johānē. claritas aut̄ t

decor quandā h̄it manifestationem. t̄ iō nō men glie p̄p̄ iportat manifestatiōez alicui⁹ de h̄ q̄ apud hoies decor videt. siue illud sit bonū corpale aliqd̄ siue spūale. q̄a vñ illō qđ simplicit̄ claz̄ ē a multī sp̄eci p̄t̄ et a re moti. iō p̄p̄ p̄nomē glie desigf̄ q̄ bonum alicui⁹ denieriat i multoz̄ noticiam t̄ appro batōez fin q̄ Salusti⁹ dīc i catilinario. glo riari ad vñū non ē largi⁹ tñ accepto glie no mine n̄ solū s̄istit i multitudinis cognitione h̄etiā paucoz ul̄ vñi⁹ aut sui soli⁹: dū. s. aligs p̄p̄ bonū considerat ut dignū laude. q̄ aut̄ aligs bonū suū coḡscat t̄ approbet nō ē pec catu: dīc. n. i. ad Cor. 2. Nos at nō spr̄ni hui⁹ mūdi accepim⁹: h̄ s̄pm̄ qui ex deo ē: ut sciam⁹ q̄ a deo donata sit nob̄. simi⁹ it̄ etiā nō est p̄ctīn q̄ aligs velit bona opa sua ab alys ap probari: dīc. n. Math. 5. Luceat lux v̄ra co rā hoib⁹. et iō appetit glorie d̄ se n̄ noīat a liq̄ v̄t̄iosū: h̄ appetit iani uel vane glie v̄t̄iosū iportat. nā qđlibet vanū appetē v̄t̄iosū ē: fin illud hs. Ut quid diligit̄ vanitatez t̄ v̄t̄itis mēdaciū. P̄t̄ aut̄ gloria dici vana sp̄licit̄. Uno⁹ ex pte rei de q̄ q̄s gloriā c̄rit puta cui q̄s gloriā de eo qđ n̄ ē: uel d̄ eo qđ nō ē gloria dignū: sic de aliq̄ re fragili et caduca. Alio⁹ ex pte ei⁹ a q̄ q̄s gloriā querit puta hois cui⁹ iudicū nō ē certū. 3. ex parte ipsi⁹ q̄ gloriā appetit. q̄ videlicz appetitu glie sic nō re f̄ert in debitu finē puta ad honore dei vel primi salutē. 4. Ad p̄mū q̄ dicendū q̄ sicut Aug⁹ dīc sup illud Joh. 13. Vos vo catis me m̄gr̄ t̄ vñē. t̄ bñ dīcīl. Periculoso ē sibi placē cui c̄quēdū ē supbire. ille aut̄ qui sup oia est q̄t̄uctiōz se laudet nō extollit se. nobis nāq̄ expedit deū nosse nō illi: nec eū quisq̄ cognoscit si nō se iudicet ip̄e q̄ nouit vñ p̄z q̄ de q̄s gloriā nō c̄rit. pp̄t̄ se h̄. pp̄t̄ nos. t̄ filiter etiā ho laudabilē p̄t̄ ad alioz v̄tilitatē gloriā suā appetē. fin illō Math. 5. Videat opa v̄ra bona t̄ glorificēt patrez v̄m q̄ i celis. 5. Ad secūdū dicēdū q̄ glia q̄ habet a deo nō ē glia vana h̄s̄ vera. t̄ talis glia bonis opib⁹ in p̄mū re p̄mittit. de q̄ dīc 2. ad Cor. x. Qui gloria i dīo gloriē: non n̄. q̄ seip̄sū cōmēdat ille p̄bat̄ ē h̄s̄ quē deus cōmēdat. puocāt etiā alig ad v̄t̄ū opa ex appetitu glie huāne sicut ex appetitu aliorū t̄renoz̄ bonoz̄. nō tñ ē vere v̄t̄iosus q̄ pp̄t̄ huāna gloriā opa v̄t̄ū opaf̄ ut Aug⁹ p̄bat̄ in 5. de ciui. dei. 6. Ad t̄tū dicendum q̄ ad